

Bacsai Gábor

Hazatérés

A távozó vonat tejfehér zúzmarát és kásás havat hagyott maga után, nyomában a menetszél által felkavart hópelyhek szállingóztak. Egyedül álltam az éjszakában a peronon, - a leszállók többségét már rég elnyelte a kékes-sárga állomás - és a lámpák pislákoló fényében a jégbe dermedt világot csodáltam. A szűzhóval borított, használaton kívüli síneket, amik mellett társaik szemérmetlenül kellették acélosan csillogó testüket; a tetőről kicsiny jégcsapok csüngtek alá, megannyi fagyott túskeként meredezve a fejem felett.

A tél észrevétlenül érkezett, mikor felszálltam a vonatra, még nyoma sem volt, most pedig a fagyos szél kavarta a peronra hullott porhavat. A barna póznákon trónoló lámpák alig bírtak a sötéttel, és mégis remegve dacoltak vele, megvilágítva a szállingózó havat. Minden egyes hópelyhelynek külön útja volt, céltudatosan lebegtek alá a feketeségből, hogy társaikhoz csatlakozván hideg lepellel fedték be a szülővárosomat, Orosházát.

Hosszú az út hazáig, és nem készültem fel a télre. Míg átvágok a sínek között, lépteim felverik a csendbe burkolódzott utcát, és a parkba érvén a nyakamba szakad egy adag hó. Bosszúsnak kéne lennem, de ugyan minek, és kire? A tölgyfaág már nem bírta tovább a hó súlyát, és csak lerázta terhét, mosolyogva porolom magam. Gyermekkorom hócsatáit idézte fel, mikor a sulí mögött várat építettünk, és térfél választás után huszonegynéhány gyerek vidáman kiabálva rontott egymásnak. De szép idők voltak azok...

Hátzszakom majdnem olyan havas, mint én, és legalább annyira húzza a hátam, mint az előbbi faágat a hó. Azonban én nem engedhetek a csábításnak és dobhatom le a terhem, a családom vár.

Kikanyarodok a hosszú bekötő útra, és a gyár oldalában, a betonkerítésre fagyott jégvirágok mellett visz el az utam. A tuják örökzöld lombja fehér ruhát öltött, mint megannyi téli lovag, és őrző tekintettel kísérek végig a hosszú utcán.

Nagybátyámék háza előtt néma köszönésre nyílik a szám, és ha lenne időm, biztos meglátogatnám őket, de szüleim már várnak otthon. A rácsos kapun kidugja fejét a loncsos puli, hópelyhek ülnek az örökké szimatoló orra fölött, megsimogatom, és újra nyakamba veszem az utat.

Lassan és fázósan haladok, rég elmaradt már mögöttem a rokoni ház. Ismerősként köszöntöttek a fák és az sötétben lapuló házak, percek múlva hazaérek. A kerti kaput nyitván öklömnyi fagyott hó hull alá, és tompa dübbenéssel a cipőmön landol. Jómagam is hóemberre kezdek hasonlítani, a szakadó hóesésben nem foglalkoztam azzal, hogy leverjem a magamról a havat, egy-egy rakoncátlanabb pehely bekúszott már a ruhám illesztésébe. A konyhában felgyulladnak a fények, édesanyám ősülő hajkoronája tűnik fel, és egy pohár vizet tölt, majd hunyorogva néz kifelé az ablakon. Tán csak nem a fia érkezett haza?

Áttopogok a félhomályos udvaron, gyorsan bezörgetek, a kutyaugatás felerősödik, és bent egy idős szív mosolyra fakad.